La Comédiathèque

O mică crimă fără urmări

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit. Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită. Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD *(Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)*. Pentru orice cerere de autorizare privind reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-ului său oficial:

https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

O mică crimă fără urmări

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

De la un adulter involuntar la o ucidere la fel de involuntară
nu e decât un pas, ușor de făcut.
Mai greu e să faci să dispară corpul delictului...

Personaje
Adrian
Eva
Cristina

O adaptare a acestei piese pentru doi bărbați și o femeie
este disponibilă pe site-ul autorului:
https://comediatheque.net/

© La Comédiathèque

Actul 1

Un salon burghez-boem dintr-un apartament din București, puțin dezordonat. Un telefon mobil abandonat pe jos sună în gol. Adrian intră, vizibil îngrijorat. Are sânge pe mâini. Privește telefonul fără să-l ridice.

Adrian – La naiba...

Telefonul încetează să sune. Scoate o batistă, ridică atent telefonul cu ea și îl bagă în buzunar. Pune în grabă puțină ordine în cameră. Ridică de pe jos o cămașă pătată de sânge și o privește îngrozit.

Adrian – O, nu... Nu se poate...

Se aude soneria. Îndeasă cămașa sub o pernă a canapelei. Soneria sună din nou.

Adrian – Vin!

Dispare o clipă ca să deschidă și revine urmat de Eva, soția lui.

Eva – Scuză-mă, iar mi-am uitat cheile. Oricum, azi totul merge pe dos. Am fost desemnată din oficiu să apăr o femeie acuzată de omor. O să râzi: o pasionată de bricolaj care și-a tăiat soțul în trei bucăți cu un fierăstrău pendular. Și culmea e că... *(Se oprește când observă că Adrian n-o ascultă.)* Dar tu nu pari deloc în apele tale... Tot nu-ți iese ideea pentru noua piesă?

Adrian – Da, dar nu asta e problema...

Eva – Începi să mă sperii. Care e problema? Nu-mi spune că vine mama ta la cină.

Adrian – Nu, nu, stai liniștită...

Se așază pe canapea.

Eva – Atunci nu poate fi chiar atât de grav. Apropo, ce vrei să mâncăm? N-am deloc chef să gătesc... Am putea comanda sushi și să mâncăm uitându-ne la televizor, nu?

Adrian – Da... Adică nu... Nu prea am chef de asta, înțelegi.

Eva – Nu știam că trebuie să fii într-o anumită dispoziție ca să mănânci niște sushi... *(Se așază lângă el pe canapea și îl sărută.)* Nu e ca și cum ți-aș propune să mă tăvălești, chiar acum, pe covorul din sufragerie. *(Văzându-i lipsa de entuziasm.)* Ce entuziasm... Hai să comand mai întâi două meniuri. Avantajul la sushi e că nu se răcește...

Adrian – Spre deosebire de cadavre.

Eva îl privește uimită după această remarcă macabră.

Eva – Bun... Până vine comanda, îmi povestești ce te apasă și eu fac tot posibilul să-ți redau pofta de viață... *(Își ia telefonul și formează un număr.)* Dulce sau sărat?

Adrian – Ce?

Eva – Sosul pentru sushi! Dulce sau sărat?

Adrian – Nu știu...

Se ridică și începe să se plimbe agitat prin cameră.

Eva – Unul de fiecare, ca de obicei... *(La telefon.)* Da, pentru livrare la domiciliu. Două meniuri California. Da, strada Mihai Eminescu, numărul 9... Un sos dulce și unul sărat. Perfect, mulțumesc... *(Închide.)* Într-o jumătate de oră... Hai, vino să stai lângă mine. Are mama grijă de tine... *(Mută o pernă ca să-i facă loc, vede cămașa însângerată care iese de dedesubt și o trage spre ea.)* Ce-i grozăvia asta? Ce s-a întâmplat aici? *(Văzând sângele de pe mâinile lui.)* Te-ai rănit?

Adrian – Nu, eu... Nu e cămașa mea și nici sângele nu e al meu...

Eva – Atunci al cui e?

Adrian – Ascultă, Eva, cred că am omorât pe cineva...

Eva – Crezi? Ce tot spui?

Adrian – Nu, de fapt... nu cred... Sunt sigur.

Eva – Dar, Adrian, nu se poate. Nu omori pe cineva așa, pur și simplu. Uite, eu, de exemplu. De multe ori mi-a venit s-o omor pe mama ta și încă n-am făcut-o. Și știi de ce?

Adrian – Nu...

Eva – Pentru că nu sunt o criminală, de-aia! Nu acționez din impuls. Gândesc. Cântăresc argumentele pro și contra. Și-mi spun că douăzeci de ani de pușcărie ar fi un preț cam mare pentru plăcerea de o clipă de a o strânge de gât pe mama ta.

Adrian – Se pare că bărbații rezistă mai greu impulsurilor.

Eva – Ascultă, Adrian, văd criminali în fiecare zi la Palatul de Justiție. Și crede-mă, tu chiar nu ai profilul potrivit pentru rolul ăsta...

Adrian – Și eu credeam la fel... Până acum o oră.

Eva – E o idee pentru noua ta piesă!

Adrian – Poftim?

Eva – Povestea unei femei care se întoarce acasă după o zi de muncă, iar soțul ei îi spune că i-a ucis amantul? Vrei să testezi ideea pe mine, nu?

Adrian – La naiba, Eva, am omorât pe cineva! Ce trebuie să-ți spun ca să mă crezi?

Eva – Nu e de ajuns să pretinzi că ești criminal, știi? Mai trebuie și s-o dovedești.

Adrian – A, da...?

Eva – Dacă ai ști câți oameni se acuză singuri, pe nedrept, de crime pe care nu le-au comis... Uite, săptămâna trecută, la tribunal, apăram un cercetaș acuzat că omorâse un preot. Ei bine, o să râzi, dar mai erau vreo șase cercetași care se lăudau că tot ei îl omorâseră. A trebuit să mă lupt ca să conving judecătorul că vinovatul era chiar clientul meu.

Adrian – Bun... Și cum ai făcut?

Eva – Foarte simplu. Numai el știa sub ce copac îngropase cadavrul bietului preot.

Adrian – Și?

Eva – Și...? Unde e cadavrul?

Adrian – Alături, în bucătărie.

Eva pare să înțeleagă brusc gravitatea situației.

Eva – În bucătărie? Glumești...

Adrian – Vrei să mergi să vezi?

Eva privește spre bucătărie, ezită, apoi renunță.

Eva – Dar... ce s-a întâmplat? Și cine e, de fapt?

Adrian – E... Petru.

Eva – Petru?

Adrian – Petru.

Eva – O, nu... Nu Petru...

Adrian – Ai fi preferat să omor pe altcineva?

Eva – Doamne, Adrian... Spune-mi că nu e adevărat...

Adrian – Mi-aș dori... Din păcate...

Eva – E o glumă, nu?

Adrian – E cămașa lui pe care o ții în mână. Uite... Are inițialele gravate pe butonii de la manșetă.

Eva privește uluită butonii.

Eva – P. S...

Adrian – Petru Stănescu. De altfel, nu mai cunoaștem pe nimeni care să poarte butoni decât la nuntă.

Eva – Dar, Adrian... de ce?

Adrian – A fost un accident...

Eva – Un accident? Adică... un accident casnic?

Adrian – Poți să-i spui și așa...

Eva – Detaliază! Tundeai gardul viu în grădină, n-ai văzut că era chiar în spate făcând pipi și i-ai tăiat... carotida? Dacă s-a întâmplat așa, stai liniștit, nu e crimă. Cu un avocat bun...

Adrian – Din păcate, nu s-a întâmplat chiar așa...

Eva – Atunci cum s-a întâmplat?

Adrian – Să spunem că a fost... o ucidere din culpă.

Eva – Cum adică din culpă?

Adrian – Am avut o discuție.

Eva – O discuție? Adică o ceartă?

Adrian – Da, asta... O ceartă, dacă vrei.

Eva – O ceartă violentă, deci...

Adrian – Destul de violentă încât să-l omor, oricum. Dar deja am impresia că sunt la interogatoriu.

Eva – Scuză-mă... Deformație profesională.

Adrian – Cert e că l-am omorât.

Eva e devastată.

Eva – Totul e din vina mea...

Adrian – Ce?

Eva – Mă rog, nu direct, dar...

Adrian – Cum adică din vina ta?

Eva – Nu te las baltă, Adrian. O crimă pasională se poate apăra destul de bine în instanță, să știi.

Adrian – O crimă pasională? Adică... eu și Petru?

Eva – L-ai omorât pentru că m-am culcat cu el, nu?

Adrian *(șocat)* – Te-ai culcat cu Petru?

Un moment de tăcere.

Eva – Nu pentru asta l-ai omorât?

Adrian – Nici nu știam că te-ai culcat cu el!

Eva – A fost demult...

Adrian – Cât de demult?

Eva – Nu mai știu... Cam șase luni...

Adrian – Asta numești tu demult? Acum o să-mi spui și că s-a prescris...

Eva – A fost... un accident.

Adrian – Da, sigur... Un accident casnic?

Eva – N-a fost o relație, Adrian... S-a întâmplat o singură dată. Nu l-am iubit niciodată...

Adrian – Mă liniștește enorm... Faptul că te poți culca cu bărbați pe care nu-i iubești.

Eva – Nu cu bărbați! Doar cu Petru, îți jur. A fost o simplă neînțelegere! Petru! Serios, ți-ai putea imagina că eu și Petru...?

Adrian – Îți amintesc că era cel mai bun prieten al meu.

Eva – Îți amintesc că l-ai omorât...

Adrian – Și cum s-a întâmplat?

Eva – A fost... o confuzie.

Adrian – Înțeleg... Un adulter involuntar, într-un fel...

Eva – Exact!

Adrian – N-am auzit în viața mea o explicație mai jalnică. Asta e linia ta de apărare?

Eva – Hai să nu inversăm rolurile, da? Tu ai comis o crimă, nu eu. Și acum tu trebuie să dai explicații poliției.

Adrian – Adică vrei să mă denunți la poliție?

Eva – Ce altceva ai vrea să facem?

Adrian – Exact asta voiam să fac. Înainte să vii. Dar acum că știu că Petru era amantul tău... nimeni n-o să creadă că a fost o ucidere din culpă!

Eva – Acum o să fie vina mea! Și, apropo, nu era amantul meu, cum spui tu. Ne-am culcat împreună o singură dată!

Adrian – Oricum, o să creadă că a fost răzbunare. Premeditare. Mă aleg cu închisoare pe viață!

Eva – Le explicăm...

Adrian – Despre adulterul involuntar, vrei să spui?

Eva – Hei! Eu n-am omorât pe nimeni, bine?

O pauză.

Adrian – Și atunci ce facem?

Eva – Cum adică noi?

Adrian – Nu mă lași baltă, nu? Mă înșeli cu cel mai bun prieten al meu, iar acum că l-am omorât îți speli mâinile?

Eva – Când l-ai omorât nici măcar nu știai că m-am culcat cu el!

Adrian – Hai să nu ne jucăm cu vorbele.

Eva – Apropo, chiar așa. De ce l-ai omorât pe Petru, de fapt?

Adrian – Dintr-o prostie.

Eva – Te ascult...

Adrian – Să zicem că... mi-a mărturisit că nu i-a plăcut deloc ultima mea piesă.

Eva – Ultima ta piesă? «Microunde»?

Adrian – Bine, poate nu era cea mai bună.

Eva – Publicul a rămas rece.

Adrian – Mulțumesc că-mi amintești cu atâta delicatețe...

Eva – Ți-am spus că trebuia să schimbi titlul... Și pentru asta l-ai omorât? Pentru că ți-a spus că nu i-a plăcut piesa aia, care oricum a fost un dezastru?

Adrian – Probabil că a scos la suprafață o rivalitate mocnită de ani întregi. Eu și Petru am fost mereu în competiție. Inclusiv pentru fete. Încă din liceu...

Eva – Bun, și după?

Adrian – Ne-am luat la bătaie. A alunecat și s-a lovit cu tâmpla de colțul mesei.

Eva – La cât sânge e pe cămașă, mă așteptam mai degrabă la o rană de cuțit.

Adrian – Sângele țâșnea peste tot. Pe la ochi, pe nas, pe urechi. A avut convulsii un sfert de oră. Și apoi nimic.

Eva – Și nu ți-a trecut prin cap să suni la 112?

Adrian – Spun un sfert de oră, dar poate au fost câteva minute sau câteva secunde. Eram panicat. Paralizat. N-am realizat. Când m-am hotărât să sun, era deja prea târziu... *(Se aude soneria. Adrian se neliniștește.)* Crezi că sunt ei?

Eva – Cine? Ambulanța?

Adrian – Poliția!

Eva – Dacă nu i-ai sunat...

Adrian – Poate au auzit vecinii ceva.

Eva – A, nu, sigur e Cristina...

Adrian – Cristina? Soția lui Petru?

Eva – Cunoști vreo altă Cristina?

Adrian – Dar cum ar putea să știe deja?

Eva – Nu știe. M-a sunat acum o oră. Uitasem complet. Voia să-mi vorbească despre ceva important. I-am spus să treacă pe la noi...

Adrian – Nu deschidem.

Eva – O să i se pară ciudat. I-am spus că sunt acasă.

Adrian – Ai dreptate... Atunci deschide tu. Eu mă ascund în bucătărie.

Eva – Nu crezi că ar fi mai bine să-i spunem tot și să terminăm odată?

Adrian – Să-i spunem că soțul ei zace pe gresia din bucătărie, într-o baltă de sânge? Chiar crezi că așa e cel mai bine să-i dai vestea că a rămas văduvă?

Soneria sună din nou.

Eva – Bine... Încerc s-o expediez repede și după aceea vedem.

Adrian – Numai să nu o lași să intre în bucătărie.

Adrian se ascunde în bucătărie. Eva pune din nou cămașa sub pernă și merge să deschidă.

Eva – Vin!

Eva iese și revine o clipă mai târziu împreună cu Cristina.

Cristina – Scuză-mă că vin așa, pe nepregătite. Petru nu e cumva la voi?

Eva – Petru? Ce idee... Nu. De ce?

Cristina – Mi s-a părut că-i văd scuterul jos, dar mă rog... Un scuter sau altul. Toate seamănă între ele, nu?

Eva – Da... Sigur...

Cristina – Și Adrian?

Eva – Da, da, e aici, dar... lucrează. La noua lui piesă. Și îl știi când scrie...

Cristina – Înțeleg... Mai ales după eșecul ultimei lui piese... Cum se numea?

Eva – «Microunde».

Cristina – Cu un titlu ca ăsta, era clar că publicul avea să rămână rece.

Eva – Presupun că n-ai venit pentru asta...

Cristina – Îmi pare foarte rău că vă deranjez. Știu că nu e momentul potrivit, dar e important.

Eva – Hai, te rog! Nu deranjezi deloc. Dacă nu te poți baza pe prieteni când ai nevoie... Vrei să bei ceva?

Cristina – Nu, mulțumesc, e în regulă...

Eva – Cu atât mai bine... *(Cristina o privește surprinsă.)* Nu, adică... Te rog, așază-te... *(Cristina se pregătește să se așeze pe canapea, lângă perna sub care e ascunsă cămașa.)* Ăă... nu, mai bine acolo.

Eva îi arată Cristinei un taburet sau un puf destul de incomod.

Cristina *(așezându-se)* – Bine...

Eva – Nu de alta, dar știi cum sunt canapelele astea... Adormi imediat. Sunt puțin obosită și... vreau neapărat să fiu atentă când te ascult... *(Își ia un scaun asemănător și se așază.)* Bun, ce aveai atât de important să-mi spui?

Cristina – Ei bine... N-o să-ți vină să crezi... Tocmai am descoperit că Petru mă înșală.

Eva – Nu? Și nu știai?

Cristina – Păi... nu. De ce, tu știai?

Eva – Deloc! Voiam să spun... Știi cu cine?

Cristina – Nu chiar.

Eva – Cu atât mai bine, cu atât mai bine...

Cristina – Cum adică mai bine?

Eva – Nu, vreau să spun... n-ar fi și mai rău dacă ai ști cu cine?

Cristina – Nu știu...

Eva – Și până la urmă ce importanță are? Important e că te înșală, nu?

Cristina – Da... Mă rog, ai dreptate. Cel mai rău ar fi să mă înșele cu cineva pe care îl cunosc.

Eva – Păi da...

Cristina – Îți imaginezi? Să afli că soțul te înșală cu cea mai bună prietenă?

Eva – Ce tot spui...?

Cristina – Stai liniștită. Eu nu ți-aș face niciodată așa ceva.

Eva – Mulțumesc.

Cristina – Oricum, s-a terminat. Divorțez.

Eva – Nu te grăbi chiar așa... Nu e cam repede să iei o asemenea hotărâre? Poate a fost un accident...

Cristina – Un accident? Cum adică? Crezi că intri în cineva din greșeală? Pentru că erai cu gândul în altă parte? Și după aceea faci o constatare amiabilă și plătește asigurarea?

Eva – Nu, evident, dar...

Cristina – Iar seara, când ajunge acasă, bărbatul îi spune soției: apropo, am uitat să-ți spun, am avut un mic accident, am intrat în vecina de alături. Dar stai liniștită, ea a fost de vină.

Eva – A intrat în vecină?

Cristina – Nu, am zis și eu așa! Era un exemplu. Ești sigură că ești bine? Am impresia că povestea asta te tulbură mai tare decât pe mine.

Eva – Îmi fac griji pentru tine. Erați un cuplu atât de... Când spuneai Petru și Cristina, era...

Cristina – Ca Adrian și Eva.

Eva – Și să-mi imaginez că vă despărțiți...

Cristina – Vezi? Nimic nu e veșnic.

Eva – Nici Adam și Eva n-au sfârșit prea bine, dacă stai să te gândești.

Cristina – Oricum, eu nu mai dorm niciodată sub același acoperiș cu nenorocitul ăla.

Eva – Te înțeleg, sigur...

Cristina – Și mă bazez pe tine la divorț, da?

Eva – Crezi că e bine? Nu știu... Vă cunosc pe amândoi. Ar putea fi stânjenitor.

Cristina – Glumești? Tu ești prietena mea! Petru e mai degrabă prietenul lui Adrian. Noi două ne cunoșteam cu mult înainte să-i întâlnim pe ei, nu?

Eva – Așa e...

Cristina – Toți sunt porci, îți spun... Mă rog, nu zic asta despre Adrian, evident.

Eva – Evident.

Cristina – Deși, între noi fie vorba, și ăștia doi sunt o apă și-un pământ...

Eva – Hai, nu exagera... Te asigur că Adrian...

Cristina – Stai să vezi ce-l așteaptă la divorț. Tu ești o ucigașă, da sau nu?

Eva – Poftim?

Cristina – Ca avocată! Ești o ucigașă, nu? Cel puțin asta e reputația ta.

Eva – Serios?

Cristina – Ramona mi-a spus. Știi, tu te-ai ocupat de divorțul ei.

Eva – A, da?

Cristina – Cum să nu! Era măritată cu un dentist. Avea un cabinet stomatologic mare în Dorobanți. Din câte se pare, pe scaunul stomatologic, pacientele nu deschideau doar gura ca să-și trateze dinții... Pe scurt, am auzit că l-ai lăsat pe bietul om în fundul gol.

Eva – Hai să nu exagerăm... Nu ăsta e rolul unei avocate. Un divorț înseamnă, înainte de toate, eșecul unui proiect de viață în comun. Noi suntem acolo ca să facem despărțirea cât mai puțin dureroasă...

Cristina – Nu fi modestă. Știu că ești o ucigașă. Iar pe Petru vreau să-l storc până la ultimul leu.

Adrian revine, purtând un șorț pătat de sânge.

Adrian – Bună.

Cristina – Credeam că lucrezi la noua ta piesă de succes...

Adrian – Mai găteam câte ceva în același timp...

Cristina – Ia uite...

Adrian – Știi, scrisul seamănă mult cu gătitul... Îți trebuie ingrediente bune de la început. O rețetă bună. Puțină sare. Un pic de piper. Și după aceea lași totul să fiarbă încet...

Cristina – Înțeleg... Nu știam că, pe lângă toate, ești și mare bucătar... Și care e specialitatea ta?

Adrian – Pateul de mistreț.

Eva – Celebra lui rețetă secretă. Când face asta, nimeni nu are voie să intre în bucătărie...

Adrian – Dar tu? Ești bine?

Eva – Petru ne-a părăsit... Adică, Cristina... Cristina a hotărât să-l părăsească pe Petru...

Adrian – Nu se poate...

Cristina – Tocmai am aflat că nenorocitul mă înșală. Tu știai ceva?

Adrian – Eu? Deloc! De ce aș fi știut?

Cristina – Știu eu cum e cu solidaritatea masculină. Când trebuie să-i dai unui prieten un alibi. Sau chiar o cameră de oaspeți...

Adrian – Îți jur că ești pe o pistă greșită, Cristina... Hai! Suntem prieteni. Cum poți să crezi că...

Cristina – Scuză-mă, sunt nervoasă... Încep să spun prostii.

Eva – Rămâi aici puțin, până te liniștești. După aceea te duci acasă, te culci și vorbim mâine despre toate, cu mintea limpede. Bine?

Cristina – Acasă? Ți-am spus, nici vorbă! De fapt, profit că sunteți amândoi aici ca să vă cer o favoare...

Adrian – Da...?

Cristina – V-ar deranja dacă aș dormi aici în noaptea asta?

Eva – Adică...

Cristina – Mâine găsesc o soluție... Sau mă mut la mama. Dar în seara asta... *(Începe să plângă.)* Am nevoie să am pe cineva aproape... Și voi sunteți singurii mei prieteni...

Eva se apropie ca s-o consoleze.

Eva – Sigur că da, normal...

Cristina – Știam că pot conta pe voi... Nu mă văd spunându-i mamei chiar acum. L-a detestat mereu pe Petru. Îmi spunea tot timpul că e un afemeiat. Din păcate, a avut dreptate. Dar acum n-am chef să-i ascult lecțiile de morală. Cu voi e altceva...

Eva – Sigur că da, suntem aici. Nu-i așa, Adrian?

Cristina – Sunteți prieteni adevărați. Mă emoționează...

Cristina se aruncă în brațele Evei.

Eva – Nu-ți face griji, se rezolvă... Mă rog, sper...

Adrian – Vă las între fete, mă duc să termin pateul...

Eva îl privește plecând, îngrozită.

Cristina – Dacă l-aș avea acum în față, nu știu de ce aș fi în stare, îți jur... Îmi vine să-l fac carne tocată pe porcul ăsta.

Eva – Hai, nu spune asta...

Cristina *(ștergându-și lacrimile)* – Îmi pare rău că te încarc și pe tine cu povestea asta.

Eva – E mai bine?

Cristina – Puțin... Dar acum aș bea ceva.

Eva – Ăă... da... Ce vrei?

Cristina – Un pahar cu apă de la robinet e perfect. Dar nu te deranja, îmi iau eu din bucătărie.

Eva – Nu!

Cristina *(surprinsă)* – A, da, uitasem... Pateul de mistreț.

Eva – Tu ai nevoie de ceva mai tare, crede-mă.

Cristina – Nu știu dacă...

Eva – Beau și eu cu tine. Și mie îmi trebuie ceva să-mi revin.

Cristina – Serios?

Eva scoate dintr-un bufet o sticlă și două pahare și le umple. Ridică paharul ca să ciocnească.

Eva – Hai, nu ne lăsăm doborâte, da? *(Se tulbură.)* O să ieșim și din asta...

Eva izbucnește în plâns, iar de data aceasta Cristina se apropie s-o consoleze.

Cristina – Știam că-mi ești prietenă, dar sincer nu credeam că te va afecta atât de tare...

Eva își revine.

Eva – Hai să bem. Nu-l aduce înapoi pe Petru, dar măcar ne mai relaxează.

Își golește paharul dintr-o înghițitură. Cristina face la fel.

Cristina – Mamă... Asta ar trezi și un mort...

Eva – Dacă ar fi atât de simplu...

Cristina – Ce e?

Eva – Rachiu de cartofi.

Cristina – Aha... Se simte că e tare... dar nu prea are gust, nu?

Eva – Nu.

Cristina – În orice caz, îți desfundă bronhiile...

Eva – Da...

Tăcere.

Cristina – Cum am putut să fiu atât de proastă...?

Eva – Poftim?

Cristina – Cu Petru! N-am văzut nimic...

Eva – Poate se întoarce... Poate e doar un coșmar și o să ne trezim cu toții.

Cristina – Din păcate, nu cred... M-ai întrebat mai devreme dacă știu cine e...

Eva – Cine?

Cristina – Femeia cu care m-a înșelat Petru.

Eva – Și?

Cristina – Dacă ar fi fost măcar una singură...

Eva – Cum adică?

Cristina – Am descoperit din întâmplare, după ce i-am spart parola de la calculatorul lui «de serviciu», că Petru avea cont pe un site de întâlniri...

Eva – Un site de...?

Cristina – faraobligatii.ro... Nu mă înșală cu o singură femeie, Eva. Mă înșală cu sute!

Eva – Nu se poate.

Cristina – E un obsedat sexual, îți spun. Bătrâne, tinere, grase, slabe, blonde, brunete... La capitolul ăsta nu e deloc pretențios. Se culcă cu tot ce mișcă.

Eva – Serios...?

Cristina – Abia acum îl descopăr, îți jur... Și dacă ai vedea ce-și trimit în privat...

Eva – A, deci își trimit și poze cu...?

Cristina – Nu, mă refeream la mesaje. La chat-urile lor.

Eva – Sigur. Totuși, există și niște limite.

Cristina – Da, numai că Petru împinge limitele alea foarte, foarte departe...

Eva – Chiar așa?

Cristina – Dacă ai citi conversațiile alea... Îți spun, parcă descopăr un străin. Pentru că, cu mine, e mai degrabă rutină...

Eva – Da, și la mine... Adică eu, cu Adrian.

Cristina – Ai grijă. Crezi că-i cunoști și, într-o zi...

Se aude zgomotul unui cuțit electric, al unei foarfeci electrice de tuns gardul viu sau al unui ferăstrău cu lanț...

Eva – Tunde gardul viu...

Cristina – În timp ce face pateul de mistreț?

Zgomotul se intensifică.

Eva – Poate ar trebui să mă duc să văd ce face... Tu instalează-te în camera de oaspeți, bine?

Cristina – Bine. Nu te deranja, știu drumul... Și mulțumesc încă o dată pentru tot.

Cristina iese. Adrian revine.

Adrian – Unde a plecat?

Eva – Am strangulat-o și am pus-o în cadă, până una-alta. Dacă tot am început, mai bine scăpăm de toți martorii incomozi.

Adrian – N-ai făcut asta?

Eva – Normal că nu! Dar tu? Îmi explici ce se întâmplă? Ce-i cu zgomotul ăla?

Adrian – Nu puteam să-l las în mijlocul bucătăriei.

Eva – Și?

Adrian – L-am băgat în congelator. Până hotărâm ce facem cu cadavrul.

Eva – Și între timp ai tuns gardul viu? În bucătărie?

Adrian – Nu, dar... cum nu încăpea dintr-o bucată...

Eva – Dumnezeule... Nu se poate... Cum am ajuns aici, Adrian? Sun chiar acum la poliție.

Își scoate telefonul.

Adrian – Vrei să mă trimiți la închisoare?

Eva – Acolo e locul criminalilor, nu?

Adrian – Îți repet că a fost un accident.

Eva se răzgândește.

Eva – Ești sigur că e mort, măcar?

Adrian – Vrei să spui dacă sunt sigur că era mort înainte să-l tai în trei bucăți cu foarfeca electrică de tuns gardul viu? Pentru că acum cred că nu mai e loc de îndoială...

Eva – N-aș fi crezut vreodată că o să aud așa ceva din gura bărbatului cu care m-am căsătorit.

Adrian – Știi formula... La bine și la rău... Trebuia să te gândești înainte.

Eva – Înainte de ce?

Adrian – Înainte să mă înșeli cu Petru, de exemplu...

Eva – Ai înnebunit, Adrian. Ai nevoie de ajutor. Tu însuți spui că a fost ucidere din culpă. Putem invoca o criză de nebunie temporară.

Eva formează un număr.

Adrian – Nu face asta...

Eva – E singura soluție, îți jur.

Adrian – O să fii considerată complice.

Eva – De ce?

Adrian – Soția lui e aici. Nu i-ai spus nimic.

Eva – Dar de ce te-aș fi ajutat să faci asta?

Adrian – Pentru că te înșela și pe tine! Ai vrut să te răzbuni.

Eva – Cum adică mă înșela?

Adrian – V-am auzit mai devreme. Îi știu contul de pe site-ul ăla de întâlniri...

Eva – Deci știai?

Adrian – Știi cum sunt bărbații când vine vorba de sex, se laudă întruna... Uneori te întrebi dacă nu-și înșală nevestele doar ca să aibă cu ce se lăuda în fața prietenilor, cu palmaresul lor. Instinct de vânător...

Eva – Și mie nu mi-ai spus nimic?

Adrian – La ce ți-ar fi folosit să știi? Doar te-ar fi pus într-o situație stânjenitoare față de Cristina...

Eva – Înțeleg. Deci, practic, mă protejai. Oricum, eu n-aveam niciun motiv să-l omor pe Petru.

Adrian – Nu?

Eva – De ce aș fi făcut-o?

Adrian – Din gelozie. Ca și Cristina...

Eva – Ești nebun...

Adrian – Credeai că ești singura. N-ai suportat să afli că erai doar una dintre numeroasele lui cuceriri. Iar când ți-am spus că vreau să-l omor, m-ai ajutat. Ca să te răzbuni și tu.

Eva – Ești complet nebun, Adrian!

Adrian – Suntem nebuni amândoi. Cine se aseamănă se adună. Parcă văd titlurile din presă: «Cuplu diabolic tranșează cadavrul celui mai bun prieten și îl păstrează în congelatorul din bucătărie. Apoi ia cina liniștit cu văduva, în camera alăturată...»

Eva – Ai fi în stare să spui o asemenea poveste poliției doar ca să mă tragi și pe mine după tine? E monstruos!

Adrian – Dar nu eu aș spune asta! Asta o să creadă judecătorul. Chiar dacă jur că eu sunt singurul vinovat, o să fie convins că încerc să te protejez.

Eva pare destabilizată.

Eva – Crezi?

Adrian – Oricum, cariera ta de avocată s-a terminat. Cine și-ar încredința divorțul unei femei care își taie amanții cu foarfeca electrică de tuns gardul viu?

Eva – Din păcate, ai dreptate...

Adrian – Și te vezi explicându-i judecătorului că m-ai înșelat din greșeală?

Eva – Dar chiar așa a fost, îți jur!

Adrian – Un adulter involuntar? Povestește-mi, să vedem dacă mă convingi măcar pe mine...

Eva – Era weekendul în care plecaseși la Cluj-Napoca pentru premiera piesei «Microunde». Eu trebuia să merg la Brașov pentru un proces care, până la urmă, s-a amânat.

Adrian – Spune mai bine că nu voiai să fii de față la naufragiu...

Eva – Oricum, niciunul dintre noi nu trebuia să fie acasă. Casa trebuia să fie goală.

Adrian – Petru mă rugase să-i las cheile ca să se întâlnească aici cu una dintre cuceririle lui. Și aia erai tu?

Eva – Deloc! M-am întors pe neașteptate, în toiul nopții. Nu știam că îi împrumutaseși casa... și patul nostru conjugal ca să se culce cu una dintre amantele lui!

Adrian – E singurul pat dublu din casă... Și?

Eva – Și m-am băgat direct în pat când am ajuns.

Adrian – Cu Petru...

Eva – Am văzut că era cineva în pat, dar am crezut că ești tu! Mi-am zis că, până la urmă, te-ai hotărât să te întorci în aceeași noapte, imediat după premieră. Cum știam că va fi un fiasco, nu m-a mirat...

Adrian – Mulțumesc...

Eva – N-am făcut zgomot, ca să nu te trezesc.

Adrian – Dar partenerul tău s-a trezit totuși.

Eva – Tipa cu care venise Petru plecase probabil pe la miezul nopții. Iar el, se pare, avea chef de încă o rundă.

Adrian – Deci ai intrat ca rezervă, într-un fel. Ai intrat pe teren la pauză...

Eva – Probabil m-a confundat cu ea. Abia a doua zi dimineață mi-am dat seama că nu erai tu în pat. Deși, recunosc, ceva mi s-a părut puțin ciudat...

Adrian – Ce, era mai bine ca de obicei?

Eva – N-am spus asta... Să zicem doar că era... altfel. Și nu înțelegeam de ce țineai morțiș să-mi spui Alexandra69.

Adrian – Ți-a scos artileria grea, nu?

Eva – Să zicem că... nu mai eram obișnuită cu atâta... fantezie.

Adrian – Și acum mai faci și mișto de mine...

Cristina revine.

Cristina – Scuză-mă... Îmi împrumuți o periuță de dinți? Am plecat ca o nebună. N-am avut nimic pregătit...

Adrian – În orice caz, în noaptea asta ai grijă să nu nimerești în patul greșit... Nu se știe niciodată...

Cristina – Ăă... da...

Adrian – Vă las... Probabil aveți o mulțime de lucruri de povestit... Experiențe de împărtășit...

Iese.

Cristina – Ce a vrut să spună?

Eva – Nu știu... Mă rog, ba da...

Cristina – Ce?

Eva – Mă acuză că l-am înșelat.

Cristina – Și... e adevărat sau nu?

Eva – A fost un adulter... involuntar.

Cristina – Un adulter involuntar...? Glumești?

Eva – Nu.

Cristina – Aha...

Eva – M-am întors acasă într-o zi. Era un bărbat în patul meu. Abia a doua zi dimineață mi-am dat seama că nu era soțul meu...

Cristina – Vorbești serios?

Eva – Foarte.

Cristina – Și cui vrei să-i vinzi povestea asta, Eva? Sper că nu soțului tău...

Eva – Ai dreptate... E complet neverosimil.

Cristina – Păcat, totuși. Îți imaginezi? Plăcerea fără vinovăție.

Eva – Și fără pedeapsă...

Cristina – Și a meritat măcar?

Eva – Ei bine, trebuie să recunosc că... da, chiar a meritat.

Cristina – Să înșeli fără să știi nu înseamnă chiar să înșeli, nu...? *(Amândouă izbucnesc într-un râs nervos.)* Da... Dar dacă Petru ar îndrăzni să-mi spună o poveste atât de tâmpită, ar însemna că mă crede complet proastă...

Eva – Evident, dar... nu crezi că într-un cuplu trebuie să știi și să ierți?

Cristina – Să iert? Îți jur că aș putea să-l omor.

Eva – Sper că e doar o vorbă...

Cristina – Tu nu te-ai gândit niciodată să omori pe cineva?

Eva – Ei bine...

Cristina – Dacă Adrian te-ar înșela, de exemplu, ai putea să-l omori?

Eva – De ce? Știi tu ceva ce eu nu știu?

Cristina – Nu, nu, deloc...

Eva – Și... tu? Tu nu l-ai înșelat niciodată pe Petru?

Cristina – Nu... Adică... depinde ce numești «a înșela».

Eva – Aha?

Cristina – Adică, tehnic vorbind...

Eva – Înțeleg... De genul: sexul oral se pune sau nu se pune? Chestii de-astea...

Adrian revine.

Adrian – Bun... Putem trece la masă.

Eva – Să trecem la masă? Te-ai hotărât să faci mărturisiri complete?

Adrian – Vorbeam doar despre cină...

Cristina – A, da, adevărat... Pateul de mistreț...

Eva – Mă duc să mă răcoresc puțin...

Eva iese. Tăcere stânjenită.

Cristina – Nu i-ai spus?

Adrian – Ce?

Cristina – Despre mica noastră... escapadă de Revelion.

Adrian – Nu! De ce?

Cristina – Nu știu... Mi se pare ciudată...

Adrian – Nu din cauza asta, îți jur.

Cristina – Pentru că n-am mai vorbit niciodată despre asta... Eram puțin beată. Și tu la fel... Dar n-a însemnat nimic, suntem de acord, nu? A fost doar... un mic accident.

Adrian – O, nu... Nu începe și tu cu accidentele...

Cristina – Scuză-mă că am adus vorba. N-ar fi trebuit...

Adrian – Am și uitat.

Eva revine, puțin tulburată.

Eva – Bun, mâncăm odată mistrețul ăsta?

Se aude soneria.

Adrian – Cine mai poate fi...?

Eva – Poliția?

Cristina, intrigată de comportamentul lor ciudat, îi privește neliniștită.

Adrian – Deschid eu... Dacă nu mă întorc în cinci minute, sună-mi avocata...

Eva îi aruncă Cristinei o privire complice, ca s-o liniștească.

Eva – E un joc de-al nostru.

Cristina – Bine...

Eva – Îți place mistrețul?

Cristina – Da, mă rog...

Adrian revine cu o pungă.

Adrian – Era livrarea de sushi.

Eva – A, da, uitasem complet.

Cristina – Ați comandat și sushi?

Un moment de stânjeneală.

Întuneric.

Actul 2

Cristina – Felicitări pentru pateu, Adrian. A fost chiar delicios.

Adrian – Mulțumesc... Scuze pentru alicea de care era să-ți rupi un dinte. Oricât ai avea grijă, tot mai rămâne câte una.

Cristina – Nu-i ușor să faci să dispară toate urmele crimei, nu? Dar nu știam că ești vânător...

Eva – Nici eu, culmea...

Adrian – În ziua de azi nu prea e ceva cu care să te lauzi.

Cristina – Deci tu ai omorât bietul mistreț?

Adrian – O, știi, abia m-am apucat... Nu sunt chiar un as la tras.

Cristina – Da, pot să confirm...

Adrian – Mă refeream la tras cu pușca. La vânătoare...

Cristina – Totuși, un mistreț e destul de mare. Nu trebuie să fii cine știe ce țintaș, nu?

Adrian – De fapt, a fost mai degrabă... un accident.

Cristina – Un accident? Ia uite...

Adrian – Mă întorceam cu mâna goală de la o partidă de vânătoare... Cu Petru, chiar. Și, pe drum, mistrețul ăsta ne-a ieșit chiar în fața mașinii.

Cristina – Poate era un mistreț depresiv. O fi vrut să termine cu viața lui de porc...

Adrian – Da, probabil...

Cristina – Ei bine... văd că-ți place aerul liber...

Adrian – Poftim?

Cristina – Vreau să spun că faci multe activități în aer liber... Vânătoare, golf...

Eva – Joci și golf?

Adrian – Da, m-am reapucat puțin...

Cristina – Și... chiar joci golf cu Petru sau doar îi ofereai alibi pentru aventurile lui?

Adrian – Nu, nu, chiar jucam golf, îți jur. Petru era foarte jucăuș... Adică... era un jucător de golf foarte bun.

Cristina – Da... Din ce-mi povestea, e un teren de golf foarte frumos, cu 18 găuri, lângă Snagov, în pădure... Cred că au și hotel acolo.

Eva – Sună tentant... Să mă duci și pe mine într-o zi, da, Adrian? Aș încerca și eu golful.

Cristina – Oricum, să-mi dai rețeta pateului de mistreț. A, nu, scuze... și asta e secretă...

Tăcere stânjenită.

Eva – Mai vrei puțină salată?

Cristina – Mulțumesc, chiar nu mai pot înghiți nimic...

Adrian – Dacă vrei să te duci să te odihnești, nu te jena.

Cristina – Cu ce mi se întâmplă, nu cred că o să pot adormi prea curând... Dar e bine să știi că în astfel de momente te poți baza pe prieteni.

Eva – Ești ca la tine acasă, Cristina...

Adrian – Un desert?

Eva – Avem niște înghețate pe băț în congelator...

Cristina – Mulțumesc, nu mai pot... Mă duc doar să mă spăl pe mâini, dacă nu vă deranjează...

Se ridică.

Adrian – Mai bine la baie. În bucătărie e puțină dezordine...

Cristina iese. Adrian își mai pune pateu.

Eva – Văd că ai început să iei lucrurile filozofic... În orice caz, nu ți-a tăiat pofta de mâncare.

Adrian – Ar ajuta la ceva dacă m-aș lăsa să mor de foame?

Eva – Ce ți-a venit să-i spui că ești vânător?

Adrian – Nu știu... Mi-a venit pe moment... Trebuia să inventez ceva, ca să n-o las să-și bage nasul în bucătărie.

Eva – Și pateul ăsta? Ce e, de fapt? Sau poate ar fi mai bine să nu întreb...

Adrian – Nu, nu... Asta e adevărat. E pateu de mistreț.

Eva – O să mai discutăm și despre golf, pentru că povestea asta cu golful nu-mi miroase a bine...

Adrian – N-am nimic de ascuns...

Eva – În afară de un cadavru... Te întreb pentru ultima dată: nu e o glumă, nu? Pentru că ar fi de un gust îngrozitor. Îți amintesc că văduva e în camera alăturată...

Adrian – Du-te și uită-te în congelator dacă vrei. Dar te avertizez, nu e frumos.

Eva – Nu vreau să văd nimic. Și nu vreau să știu nimic.

Adrian – O să-ți fie greu să spui că n-ai știut... Nu vorbim de niște bebeluși congelați, ascunși între două pungi de carne tocată. Vorbim de un bărbat de un metru nouăzeci și cinci, împărțit în trei bucăți de câte șaizeci și cinci de centimetri...

Eva – Ești un monstru... Știi ce pedeapsă iei pentru ascunderea unui cadavru? Vrei să-mi petrec cei mai frumoși ani din viață la închisoare?

Adrian – Suntem în aceeași barcă, Eva. Trebuie să mă ajuți!

Cristina revine.

Cristina – O să-l sun.

Eva – Nu sunt sigură că e o idee bună.

Cristina – Trebuie totuși să afle că îl părăsesc!

Eva – Nu vrei să te mai gândești puțin?

Cristina – M-am gândit destul, îți jur. N-o să-i iert niciodată ce mi-a făcut.

Adrian – Dar poate poți să vorbești cu el mâine, nu?

Cristina – Dacă vede că nu mă întorc în seara asta, o să se întrebe unde sunt. Poate sună la poliție.

Eva – A, da, în cazul ăsta... poate ar fi mai bine să-l anunți.

Adrian – În starea în care e, mă îndoiesc că mai sună la poliție, dar mă rog...

Cristina – În starea în care e?

Adrian – Adică... poate bănuiește deja ceva și probabil nici el nu se simte prea confortabil cu situația.

Eva – Nu preferi pur și simplu să te întorci acasă? Mâine o să vezi lucrurile altfel...

Cristina – Nu mai dorm nicio noapte sub același acoperiș cu nenorocitul ăla.

Eva – Crezi că ești în stare să vorbești cu el acum?

Cristina – Stai liniștită, nu mă apuc acum să discut despre vânzarea casei și custodia câinelui. Îi spun să ia legătura cu avocata mea. Adică cu tine.

Adrian – Deci tu te ocupi de divorț?

Eva – Nu știu... Da... Cristina m-a rugat...

Adrian – Bun... Dacă ții neapărat să-l suni acum, vrei să te lăsăm singură?

Eva – Dacă vrei liniște, poți merge în...

Adrian – Numai în bucătărie nu.

Cristina – Nu mă deranjați deloc. Din contră.

Formează numărul. Se aude un telefon sunând în camera alăturată.

Cristina – Ciudat, parcă sună alături...

Adrian – Probabil e al meu.

Cristina – Și nu răspunzi?

Adrian – Ba da, ba da... Mă duc...

Iese, sub privirea intrigată a Evei.

Cristina – Sună și nu răspunde...

Eva – Da... Nu mă miră.

Cristina – De ce spui asta?

Eva – Dacă ți-a văzut numărul pe ecran și știe de ce îl suni... poate preferă să nu răspundă.

Cristina – Petru? Știu tot. Cum adică «tot ce»? Sigur, mai fă-te și nevinovat. Da, golful tău cu 18 găuri, exact. Cum îți zici pe faraobligatii.ro? A, da, Petru327. Se pare că sunt destui dobitoci ca tine pe site-ul ăsta și mulți se numesc Petru. Nenorocitule! Asta e tot ce ai de spus? Jalnic. S-a terminat, Petru327. Data viitoare când ai ceva de spus, vorbești cu avocata mea. O cunoști foarte bine: Eva. Da, Eva! Soția lui Adrian, cel mai bun prieten al tău. Ți-a pierit glasul, nu? Hai, noapte bună, nenorocitule! *(Închide.)* Doamne, ce bine e să-ți verși nervii...

Eva e uluită.

Eva – Cu cine ai vorbit?

Cristina – Cum cu cine? Cu el. Cu cine altcineva?

Eva – Petru? Și ce a spus?

Cristina – Nu mare lucru. Ce putea să spună? Dar avea o voce ciudată. Cred că iau o aspirină. Începe să mă doară capul... Pot să iau puțină apă de la baie?

Eva – Sigur.

Cristina – Nenorocitul...

Cristina iese. Adrian revine.

Adrian – Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Eva – Ți-ai bătut joc de mine în ultimul hal!

Adrian – Ce?

Eva – Cristina. Tocmai a vorbit cu Petru la telefon.

Adrian – Eram eu.

Eva – Poftim?

Adrian – Telefonul lui Petru! Era în buzunarul lui și, normal, a rămas acolo... Eu am răspuns, ca să nu trezesc suspiciuni.

Eva – Nu se poate... De-aia spunea că avea o voce ciudată.

Adrian – Am făcut ca în filme. Am vorbit printr-o batistă.

Eva – Ești bolnav...

Adrian – Așa avem un alibi. N-am cum să-l fi omorât aici acum o oră dacă ea tocmai a vorbit cu el la telefon.

Eva – Numai să nu-i treacă poliției prin cap să localizeze apelul și să descopere că venea din bucătăria noastră.

Adrian – Crezi că ar merge chiar atât de departe cu ancheta?

Eva – Totuși, vorbim despre o crimă.

Tăcere. Adrian se preface că începe să plângă.

Adrian – Dacă ai ști cât regret... Dacă aș putea da timpul înapoi cu o oră... Din păcate nu se poate...

Eva – Chiar l-ai omorât pentru că nu i-a plăcut piesa ta?

O pauză.

Adrian – Nu... Nu numai pentru asta...

Eva – Atunci de ce?

O pauză.

Adrian – Mi-a mărturisit că se culcase cu tine.

Eva – Bine... Și de ce nu mi-ai spus imediat?

Adrian – Voiam să văd dacă-mi spui tu, din proprie inițiativă...

Eva – Deci nici tu nu l-ai crezut când ți-a spus că a fost o simplă neînțelegere.

Adrian – Petru nu mi-a spus că, din punctul lui de vedere, a fost o neînțelegere. Tocmai asta e problema...

Eva – Nenorocitul... Îl omor!

Adrian – Am făcut-o deja... Tot ce-ți cer e să mă ajuți să scap de cadavru. Dacă mă iubești... Mă iubești?

Eva – Sigur că te iubesc. Cum poți să te îndoiești?

Adrian – Te cred.

Eva – Dar tu? Mă crezi când îți spun că m-am culcat cu el din greșeală?

Adrian – Încerc... Recunoaște că nu e chiar ușor...

Eva – Ce aș putea face ca să-ți dovedesc cât de mult te iubesc...?

Adrian – Ai făcut deja destule. Dar ai dreptate, eu n-am nicio șansă să ies din asta. Și nu vreau să te trag după mine la închisoare ca complice. Sun la poliție.

Eva – Nu, stai!

Adrian – Ce?

Eva – Nu vreau să faci ani grei de închisoare.

Adrian – Atunci ce facem?

Eva – Te ajut să facem să dispară cadavrul lui Petru...

Adrian – Și cum facem asta?

Eva – Crede-mă, ca avocată, mulți clienți mi-au încredințat micile lor secrete. Și am învățat câteva metode destul de simple ca să faci un tip de aproape doi metri să dispară prin scurgerea unei căzi, după o noapte bună într-o baie de sodă caustică.

Adrian – Bun...

Eva – Dar mai întâi trebuie să scăpăm de ea.

Adrian – Să scăpăm de ea?

Eva – Vreau să spun să n-o mai avem pe cap!

Adrian – M-ai speriat...

Cristina revine.

Cristina – Ce fețe aveți... E vreo problemă?

Eva – Nu, nu, deloc.

Cristina – Am încercat să mă întind puțin, dar nu pot să dorm.

Adrian – Ce-ar fi să bem ceva, să ne relaxăm?

Cristina – Nu știu... Cu pastilele pe care le-am luat, nu cred că e bine să le amestec cu alcool.

Eva – Hai, un păhărel n-a omorât pe nimeni.

Cristina – E drept că mistrețul ăsta mi-a rămas puțin greu la stomac... E bun, dar e cam greu, nu?

Eva toarnă trei pahare și strecoară discret o pastilă într-unul dintre ele.

Adrian – A, ai scos iar spirtul medicinal...

Cristina – Rachiul de cartofi...

Eva – E o specialitate de la Rachițele.

Cristina – Rachițele?

Adrian – Eva are un unchi acolo. Preot. Îl distilează noaptea, clandestin, într-un cazan ascuns în pivnița casei parohiale.

Cristina, cu gândul în altă parte, îi ascultă doar pe jumătate.

Cristina – Nu știu unde își primea amantele.

Adrian – Hoteluri sunt peste tot, să știi.

Cristina – Era atât de zgârcit... M-aș mira. Sunt convinsă că și-a făcut cont pe site-ul ăla doar ca să nu plătească pentru sex. Și, crede-mă, după pozele cuceririlor lui, nu era deloc pretențios...

Eva – Mulțumesc...

Cristina îi aruncă o privire intrigată.

Adrian – Dar de ce vorbești despre el la trecut?

Cristina – Poftim?

Eva – Ai spus «era atât de zgârcit».

Cristina – Pentru mine e mort.

Eva – Hai, nu spune asta...

Cristina – Sau poate vreun prieten îi împrumuta apartamentul... În situații din astea, bărbații sunt foarte solidari, din păcate. Nu spun asta despre tine, Adrian, bineînțeles...

Adrian îi mai toarnă un pahar.

Adrian – Hai, nu te mai chinui singură... Bea ceva.

Cristina – Nu știu ce am... Mai devreme nu puteam să închid un ochi, iar acum m-a luat o somnolență groaznică... Cred că mă duc să dorm...

Se prăbușește pe podea.

Adrian – Până la urmă și-au făcut efectul pastilele pe care le luase...

Eva – Mai ales somniferele pe care i le-am pus eu în pahar.

Adrian – N-ai făcut asta!

Eva – Acum putem să ne ocupăm în liniște de cadavru.

Adrian – De al ei?

Eva – Al lui Petru! Ajută-mă s-o ducem în camera de oaspeți. Mâine dimineață se trezește și va fi oficial văduvă.

Adrian – I-am scutit și de complicațiile divorțului.

Eva – Până la urmă, îi facem un serviciu.

O trag de picioare în culise și revin imediat.

Adrian – Și cu Petru ce facem?

Eva – Cu soda caustică ar dura cam mult.

Adrian – Mai ales dacă Cristina vrea să facă baie mâine dimineață...

Eva – Ai dreptate...

Adrian – Îl împărțim pe Petru în trei saci de gunoi și mergem cu el la o plimbare prin pădure...

Eva – Sau la zoo. Am văzut într-un film... Îl arunci în țarcul leilor și gata, nu mai rămâne nimic.

Adrian – Te vezi intrând la Zoo Băneasa cu trei saci de gunoi prin controlul de la intrare?

Eva – Putem să sărim gardul noaptea.

Adrian – Pădurea Băneasa e suficientă. Am o lopată în magazia din grădină.

Eva – Și cu... Petru, vrei să te ajut?

Adrian – Am făcut deja partea cea mai grea. Mă ocup eu. E mult prea murdar...

Eva – Cum vrei...

Iese.

Eva – Sper că nu fac o prostie, dar... e prea târziu să mai dau înapoi. Hai, încă unul pentru drum...

Își mai toarnă un pahar și îl golește dintr-o înghițitură. Telefonul ei sună.

Eva – Alo... *(Uluită.)* Petru? Dacă e o glumă, e de foarte prost gust. Adrian, tu ești? Poftim, Petru, chiar tu? Nu, nu sunt surprinsă, dar... ba da, puțin, totuși... A, ți-ai uitat telefonul aici. Da, mi-a povestit despre... discuția voastră. Dar de ce i-ai spus? Bun, acum asta e... Oricum trebuia să iasă la iveală cândva... Bine, îi spun... Da. Mulțumesc că ai sunat. Apropo, ai vorbit cu Cristina? Da, cred că bănuiește ceva. Ca să spunem așa... Bine, salut, Petru... *(Închide.)* Nenorocitul... Și-a bătut joc de mine.

Adrian revine cu niște saci de gunoi.

Eva *(ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat)* – Gata?

Adrian – Da. A durat puțin. Din cauza gheții, bucățile începuseră să se lipească de fundul congelatorului... A trebuit să folosesc o daltă de spart gheața...

Eva – Bietul Petru... E ciudat să-l văd așa, gata de reciclat...

Adrian – Oricum, nu știu cum să-ți mulțumesc. E o dovadă de iubire incredibilă.

Eva – Atunci mă ierți pentru adulterul ăla involuntar?

Adrian – Sigur... Mi-ai arătat cât de mult mă iubești.

Eva – Iar eu te iert că ți-ai băgat cel mai bun prieten în patul meu fără să-mi spui, da?

Adrian – Mai am doi saci de adus.

Eva – Te ajut...

Adrian – Ești sigură?

Eva – Cum spuneai mai devreme... La bine și la rău...

Ies. Cristina apare, încă amețită.

Cristina – Sunteți aici? Unde naiba mi-am pus telefonul?

Privește curioasă sacii de gunoi. Căutându-și telefonul, găsește sub perna canapelei cămașa însângerată, cu butonii de manșetă. Intrigată, își revine treptat din toropeală. Deschide un sac și îl închide imediat, îngrozită... Ceilalți doi revin cu ceilalți doi saci.

Adrian – Cristina, ce faci aici?

Eva – Nu dormi?

Cristina – Ba da... adică nu... Doar mi-am uitat telefonul...

Adrian – Tocmai voiam să ducem gunoiul...

Cristina – Mă întorc la culcare. Nu vă deranjați din cauza mea...

Iese, vizibil speriată.

Adrian – Crezi că bănuiește ceva?

Eva – Poate ar trebui s-o lichidăm și pe ea, nu?

Adrian – Deci ai fi gata să omori pentru mine? Încep să mă sperii...

Eva *(exaltată)* – Știi romanțele alea vechi? Gen: «Aș trăda și țara, mi-aș uita și prietenii, dacă mi-ai cere...»

Adrian *(îngrijorat)* – Ascultă, trebuie să-ți mărturisesc ceva...

Eva – Nu-mi spune că ai mai omorât pe cineva!

Adrian – Nu, tocmai... Adică da, dar...

Eva – Bietul Petru... Totuși ne era prieten. Aș vrea să-mi iau rămas-bun. În ce sac ai pus capul?

Adrian – În locul tău, n-aș face asta...

Eva – Cred că trebuie să stăm puțin de vorbă, nu?

Adrian – Bine, nu Petru e în sacii de gunoi.

Eva – Cum adică nu e Petru? Ai omorât pe altcineva?

Adrian – Nu, vreau să spun că n-am omorât pe nimeni... Cum ai putut să crezi așa ceva?

Eva – Sincer, nu mai sunt sigură de nimic... *(Deschide un sac și zâmbetul îi îngheață.)* Nu... Ce oroare... Deci chiar ai omorât pe cineva?

Adrian – Nu! Adică da, dar...

Eva – Ce e asta?

Adrian – Mistrețul...

Eva – Mistrețul? Dar, Adrian, tu nu ești vânător... Sau și asta e ceva ce mi-ai ascuns?

Adrian – Nu vânez, stai liniștită. Dar povestea cu mistrețul era adevărată.

Eva – Serios? Chiar sunt curioasă să aud povestea.

Adrian – Eram cu Petru. Jucasem golf.

Eva – Acum și golf... Să nu-mi spui că, între gaura a șaptesprezecea și a optsprezecea, ai omorât un mistreț cu o minge de golf.

Adrian – Ne întorceam de la golf cu mașina. În mijlocul pădurii am lovit un mistreț. Era să murim și noi, să știi. Un mistreț de două sute de kile, la nouăzeci la oră, face prăpăd chiar și într-un SUV mare.

Eva – Ai făcut praf și mașina...?

Adrian – Nu cred că asta e partea cea mai gravă, nu? Am ieșit de pe șosea... Petru era puțin amețit.

Eva – Și?

Adrian – Mistrețul încă trăia, așa că am hotărât să-l ducem la veterinar.

Eva – Pe Petru?

Adrian – Mistrețul! L-am băgat în portbagaj. Numai că, până am ajuns la veterinar, murise din cauza rănilor.

Eva – Cine?

Adrian – Mistrețul!

Eva – Bine...

Adrian – Cum mistrețul era deja în portbagaj... nu știam ce să facem cu el. Petru a avut ideea să facem pateu...

Eva – Aha... Da, era... o idee bună... Dar atunci de ce ai inventat toată povestea asta?

Adrian – Când tranșam animalul... Petru mi-a mărturisit că se culcase cu tine.

Eva – Se pare că tranșarea unui mistreț i-a dezlegat limba... Și ce ți-a povestit? Pentru că Petru știa foarte bine că era în patul prietenului lui.

Adrian – Da, de-aia se simțea vinovat. Voia să-și ușureze conștiința.

Eva – Conștiința? Petru?

Adrian – Ai dreptate. Cred că, de fapt, voia mai ales să mă umilească... Și se ascundea în spatele ideii că fusese un adulter involuntar... cum spui tu.

Eva – Și?

Adrian – Până la urmă mi-a recunoscut că știa foarte bine ce făcea... și că probabil și tu știai...

Eva – Nenorocitul... Îți jur că eu...

Adrian – Te cred. Voia doar să-mi facă rău. Ți-am spus, mereu a fost gelos pe mine. De fapt, cred că m-a urât dintotdeauna. În fine, ne-am luat la bătaie și...

Eva – De-aia e sânge pe cămașă...

Adrian – Nu, ăla e sângele mistrețului, de când l-am băgat în portbagaj...

Eva – Înțeleg...

Adrian – După aceea ne-am împăcat. I-am dat altă cămașă și a plecat.

Eva – Și după?

Adrian – Când ai venit, pe tine eram furios. Pentru că nu-mi spuseseși că te-ai culcat cu el. M-am simțit trădat. Înșelat.

Eva – Îmi pare rău. Dar îți jur că eu nu știam...

Adrian – Atunci mi-a venit ideea. Pur și simplu. Tranșatul bietului animal mă băgase într-o stare ciudată. Găsisem rețeta în revista «Femeia»...

Eva – În «Femeia»?

Adrian – Ca să te pedepsesc. Ți-am spus că l-am omorât. Voiam să văd cum reacționezi. Și după aceea totul a luat-o razna...

Se aude o sirenă de poliție. Eva observă cămașa care iese dintr-un sac.

Eva – Trebuie să fie Cristina... A văzut sacii și cămașa... Probabil a sunat la poliție...

Se bate violent la ușă. Cristina apare cu un cuțit mare în mână.

Cristina – Nu vă apropiați de mine, nebunilor...

Eva – Calmează-te, îți explicăm tot. A fost doar o glumă stupidă...

Adrian – Nu Petru e în sacii ăștia de gunoi, îți jur.

Cristina – Nu mișcați, că trag!

Adrian – E un cuțit...

Eva – Uite, deschid unul și vezi singură.

Îi arată conținutul unui sac.

Cristina – Dumnezeule, ce e oroarea asta?

Adrian – Un mistreț! Uită-te! E plin de păr.

Cristina – Și Petru era plin de păr!

Eva – Nu chiar atât...

Cristina – De unde știi?

Voce din off – Poliția!

Adrian – Tu i-ai chemat. Mai bine le explici tu.

Eva – N-o să fie ușor...

Cristina – Bine...

Cristina iese.

Adrian – Îmi pare rău. A fost stupid din partea mea. Dar mă simțeam trădat...

Eva – E și vina mea... Trebuia să-ți spun tot imediat. Numai că mi-era teamă că n-o să mă crezi...

Adrian – Am fost doi idioți.

Eva – Vezi? Nu rezolvi nimic dacă bagi gunoiul sub preș... Până la urmă tot îți explodează în față.

Adrian – Da. De-aia ar fi mai bine să-i spui și tu.

Eva – Ce?

Adrian – Cristinei! Despre Petru.

Eva – Oricum, el o înșală cu tot ce mișcă.

Adrian – Da, dar tu ești cea mai bună prietenă a ei...

Cristina revine.

Cristina – S-a rezolvat, au plecat. Scuzați-mă, nu știu ce m-a apucat.

Eva – Suntem cu toții puțin dați peste cap în seara asta... O fi luna plină...

Cristina – Nu știam că e lună plină.

Eva – Dacă nu e, seamănă al naibii de bine.

Adrian – Vă las. Cred că aveți ceva de vorbit...

Adrian iese.

Cristina – Ce a vrut să spună?

O pauză.

Eva – Și eu m-am culcat cu Petru.

Cristina – Ce?!

Eva – Îți jur, a fost... complet involuntar.

Cristina – Deci povestea pe care mi-ai spus-o mai devreme era despre tine... și Petru?

Eva – Voiam să-ți spun de mult, dar nu știam cum.

Cristina – Dar cum e posibil?

Eva – Nenorocitul de Adrian îi împrumuta patul nostru conjugal pentru întâlnirile lui...

Cristina – Bine, te cred... Și nu vreau să știu mai mult. Ești cea mai bună prietenă a mea, nu?

Eva – Mulțumesc, Cristina.

Cristina – Ni se întâmplă tuturor să facem greșeli când bem puțin prea mult.

Eva – Eu eram perfect trează.

Cristina – Bun, nu asta e important. Vinovatul adevărat e Petru. Mai bine să nu-l am acum în față, pentru că aș fi în stare să-l omor!

Eva – Nu omori pe cineva chiar așa, stai liniștită... Dar dacă ai nevoie de o avocată, sunt aici. Pentru divorț, vreau să spun...

Cristina – Mulțumesc... Cred că ar fi mai bine să vă las și pe voi. Aveți și voi lucruri de discutat... Mă duc să dorm la mama. Îi spun că mi-am uitat cheile.

Eva – Bine... Mâine o să vezi lucrurile mai clar... O să vedem cu toții mai limpede...

Cristina pleacă. Adrian revine. Se așază amândoi pe canapea și rămân o clipă în tăcere.

Adrian – Chiar a fost involuntar?

Eva – Să spunem că a fost... inconștient, atunci.

Adrian – Bine, o să mă prefac că te cred.

Se îmbrățișează.

Eva – Dar e adevărat că, de atunci, mi s-a trezit din nou libidoul...

Adrian – Da, am observat. Mă întrebam de ce.

Eva – Ar trebui să facem asta mai des.

Adrian – Adică... întâlniri pe nevăzute în propriul nostru pat conjugal?

Eva – Mai ai și alți prieteni cărora le împrumuți apartamentul ca să se culce cu amantele lor?

Adrian – Mă gândeam mai degrabă la reciprocitate. Sigur ai și tu prietene care își înșală soții și caută un loc pentru aventurile lor clandestine... Îți amintesc că ai deja un avans de un punct. Acum e rândul meu.

Eva – Îmi pare rău, eu am numai prietene fidele...

Adrian – Mi-e greu să cred... Mai vorbim noi. Dar recunosc că și pe mine mă excită ideea...

Muzică. Se sărută.

Întuneric.

Epilog

Trei valize sunt așezate într-un colț al salonului. Adrian intră de afară și își scoate pardesiul.

Adrian – Iubito! Ești aici?

Eva apare.

Eva – Ei, cum a fost?

Adrian – Le-a plăcut enorm piesa. Au hotărât s-o monteze în stagiunea de toamnă.

Eva – Nu se poate! E fantastic!

Adrian – Și li s-a părut genial titlul.

Eva – «O mică crimă fără urmări»... Sună oricum mai bine decât «Microunde»...

Adrian – Trebuie să recunoaștem că e inspirată din viață...

Eva – Sau aproape...

Se sărută.

Adrian – Totul e bine când se termină cu bine...

Eva – Eu am crezut mereu în tine... Chiar și când îmi spuneai povești de necrezut.

Adrian – Până la urmă, încercarea asta ne-a apropiat. Îți promit că n-o să te mai mint niciodată.

Eva – Iar eu îți promit că n-o să-ți mai ascund nimic.

Privirea lui Adrian cade pe valize.

Adrian *(îngrijorat)* – Ce-i cu valizele astea? Mă părăsești deja? După tot ce mi-ai spus...

Eva – Sunt bagajele Cristinei. M-a întrebat dacă poate să doarmă aici. Cred că lucrurile n-au mers prea bine între ea și Petru... Nu știe unde să se ducă.

Adrian – Ce pacoste... N-o să mai scăpăm niciodată de ea...

Eva – Îi datorăm măcar atât...

Adrian – Bine... Dar numai o noapte.

Se aude soneria.

Eva – Trebuie să fie ea...

Adrian – Bine, mă duc după șampanie.

Eva – Ca să sărbătorim divorțul Cristinei?

Adrian – Ca să sărbătorim montarea piesei mele! Lasă, bem și cu ea.

Adrian iese. Eva merge să deschidă și revine cu Cristina.

Eva – Nu arăți prea bine. V-ați certat, nu?

Cristina – Ascultă, Eva... Cred că am făcut o prostie...

Eva – Mă sperii, Cristina... Ce fel de prostie?

Cristina – Cred că l-am omorât pe Petru.

Eva – A, nu! Pe asta am mai auzit-o o dată. A doua oară nu mai ține!

Cristina – Am avut o mică discuție. S-a încins foarte repede. Și i-am spus să plece imediat din casă.

Eva – Și după?

Cristina – Ei bine... S-a dus să-și ia valizele. După aceea lucrurile au degenerat puțin.

Eva – Puțin?

Cristina – Tocmai tranșam un pui... Aveam un cuțit electric în mână și... m-am cam enervat.

Eva – Dar unde e? La spital?

Cristina – Din păcate, era deja prea târziu să mai chem ambulanța. Voiam doar să-l sperii. S-a apropiat ca să mă provoace. Am avut un reflex și... i-am tăiat carotida.

Eva – Dumnezeule... Coșmarul continuă. Dar unde e?

Cristina îi arată valizele din priviri.

Cristina – Ei bine... În valize...

Eva – Nu se poate...

Cristina – O să am nevoie de sfaturile tale, Eva.

Eva – Sfaturi de avocată? Să nu-ți faci prea multe iluzii, Cristina. Chiar dacă am reputație de «ucigașă»... N-o să putem face să pară un accident casnic.

Cristina – Mă gândeam mai degrabă să-l fac să treacă prin scurgerea căzii, după o mică baie în sodă caustică...

Eva – O să trebuiască să vorbesc cu Adrian...

Adrian revine, radios, agitând o sticlă de șampanie.

Adrian – Șampanie!

Cele două îl privesc stupefiate.

Întuneric.

Sfârșit.

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentație publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română
https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez
Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact
https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită